

opusdei.org

# Prelaadi kiri (juuli 2010)

Me peame töö palveks muutma: see on Opus Dei prelaadi peasõnum tema juulikuu kirjas.

14.07.2010

Armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Sellest on möödunud juba 35 aastat, kui Jumal 26. juunil 1975-ndal aastal meie Isa enda juurde kutsus, et ta võiks seal Taevas igavesti Tema lähedust nautida. Nagu ka varasematel aastatel, osales püha

Josemaria mälestusmissadel, mida kogu maailmas pühitseti, lugematul hulgal inimesi. Igal pool tänati Jumalat kogu südamest, et ta on maailmale ja kirikule sellise karjase kinkinud, nagu meie Asutaja, kes on meile kristliku elu eeskuju ja eestkostja kõigis meie vaimulikes ja materiaalsetes vajadustes.

See aastapäev kujutab endast võimalust, inimeste hulgas levinud püha Josemaria sõnumit sügavamalt vaadelda. Meil on tõesti võimalus pühaks saada, see tähendab, me võime saavutada armastuse täiust, täielikku ühendust Jumalaga, olles lojaalsed oma ametialases töös ja isiklikus elus.

Mõelgem sellele, kuidas võiksime paremini asja üdimeni jõuda ning proovida palveks muuta iga töö, olgu see siis käsitöö, või vaimutöö.

Evangeelium toob piisavalt selgelt välja, et *on vaja kogu aeg*,

*järeleandmata palvetada* [1] ja ka Paulus vihjab sellele, kui ta ütleb: *sine intermissione orate* [2] palvetage väsimetult. Tema soovitus on käskiva iseloomuga. Kuid seda nõuet ei oleks võimalik täita, kui me sellest nii aru saaksime, nagu peaksime me vahetpidamata sõnadega või sisemiselt palvetama, sest see ei oleks meie tavaliste igapäevatingimuste tõttu võimalik. Meile usaldatud perekondlike, ametialaste, ühiskondlike või spordialaste kohustuste täitmine nõuab tihti kogu meie mõtlemise ja tugevat tahtejõudu. Ja peale selle peame hoolt kandma, et me iga päev teatud vajalikud tunnid ka magame. Selle kinnitusesks tuletan ma teile meelde, kuidas püha Josemaria alati suure rõõmuga kordas, et ka magamine on võimalik palveks muuta. Ta kasutas peaaegu alati püha Hieronymose sõnu, mis näitab seda, et ka tema formuleeris sedasama ideed.[3]

Aga kas me vaatleme seda Meistri soovitus piisava põhjalikkusega? Ta kutsub meid, et muudaksime kogu oma eksistentsi pidevaks palveks: lakkamatuks, nagu südamelöögid, isegi siis, kui me vahel midagi sõnadega ei väljenda. Nii õpetas püha Josemaria oma tütreid ja poegi ja kõiki, kes ennast Opus Dei vaimus pühitseda tahavad. Ta armastas alati öelda, et Opus Dei relv ei ole mitte töö, vaid palve. Niisiis, muudame oma töö palveks ja meil on palvehing.

Muuta töö palveks. See olgu meie püüe, elada kõigis erinevates eluolukordades palveinimestena, mis viib meid pühadusele, mis on võimalik armu abil saavutada ja selles peaksime me veendunud olema. ” On hädavajalik elada vaimsuses, mis aitab usklike ennast töö kaudu pühitseda.”[6], ütles Paavst püha Joosepiga seoses. Ainult siis, kui ühendame omal soovil

igapäevase töö palvega, on võimalik enamikel kristlastel tõeliselt kristliku täiuse poole pürgida.

Mul tuleb meelde see tänutunne, mida meie Isa väljendas, kui ta ome tütarde ja poegade kirju luges. Ta oli väga liigutatud, kui keegi lihtne põllumees, Opus Dei usklik talle kirjutas, et ta tõuseb hommikul vara ja palvetab, et Isa võiks ennast hästi välja magada. Ja kui ta veel lisas, et palvetab *Memoraret* samal ajal, kui ta traktoriga maad künnab...Meie Asutajale meeldis seda alati palveelu tegelikkuse näiteks tuua.

Oma Apostellikus kirjas uue aastatuhande alguses kirjutas Johannes Paulus II ja kutsus meid pühadusele, väljendades ennast järgmiselt: "Sellest täiuslikkuse ideaalist ei tohi varesti aru saada, nagu oleks see mingi erakorraline eluviis, mis võimaldab ainult mõnedel "geeniustel" pühduseni

jõuda. Pühaduse tee on mitmeharuline ja igaüks leiab omale sobiva raja.(...) Ja just nüüd on aeg veendakõiki sellest kristliku elu "kõrgest mastaabist". Kogu kiriku kogukonna ja kristlik pere elu on vaja selles suunas juhatada."(7)

Meie Isa tuli korduvalt selle õpetuse juurde tagasi ja selgitas: "Palvehing ei ole ainult eelistatud inimeste asi. On olemas inimesi "- ta kasutas väga värvikat näidet, et kuulajate tähelepanu võita- "kellel on elementaarsed kristlikud teadmised ja kes arvavad, et inimesed, kes palvetavad, veedavad kogu päeva mingis ekstaasis. See on üsna naiivne. Munkadel, kes elavad kloostris on vaja terve päev igasuguseid asju teha: nad hoiavad maja korras ja pühendavad aega elatise hankimisele. Sageli kirjutavad meile mungad ja nunnad kontemplatiivsetest ordudest, et nad meie eest palvetavad ja et nad meie

tööd väga hindavad. Nad mõistavad seda, millest paljud inimesed aru ei saa, nimelt meie elu kontemplatiivsete ilmikutena maailma keskel, maiste tegevuste keskel. Meie töökoda on tänaval, sinna oleme me lukustatud. Kus on sool peidus? Me ei tohi lasta ta maitsetuks muutuda ning seepärast on kõik asjad siin maailmas kohad meie mõtiskluseks.”[8]

Samamoodi, nagu keha vajab hingamiseks õhku ja eluks vereringet, nii vajab hing ühendust Jumalaga kakskümmend neli tundi päevas. Seepärast on õige vagadus see, kui me kõik Jumalale suuname: oma töö ja puhkuse, oma rõõmud ja mured, edud ja ebaõnnestumised, magamise ja ärkamise. Don Alvaro kirjutas 1984. aastal: ”Maiste tegevuste ja vaimuliku elu vahel, töö ja palve vahel ei saa mingil juhul ”relvarahu” anda: peab valitsema täielik ühtsus. täielik ühtesulamine.

Töö toidab palvet ja palve omakorda immutab läbi töö.”[9]

Selle eesmärgi saavutamiseks on vaja peale armu veel ka isiklikku lakkamatut pingutust, mis väljendub sageli pisiajades, näiteks selles, et lausume mõne lühipalve, näiteks pausi ajal, või siis, kui läheme ühest kohast teise; ristis või Jumalaema pildis meie töölaual, millele me diskreetselt pilgu heidame jne. See kõik aitab meid, et meie oma hinges elavalt Jumala poole pöörduksime, mida aitavad säilitada igapäevane Missa ja palvehetkele pühendatud aeg. Isegi siis, kui oleme tavaliselt igasugustele tegevustele keskendunud, sest mõistus on täielikult eelseisva ülesande teenistuses, jääb meie hing ikkagi Issanda juurde ja on temaga dialoogis, mis ei seisne sõnades ja võibolla isegi mitte teadlikes mõtetes, vaid südame ülendamises, soovist, teha kõige väiksemadki asjad

armastusest. Ja samal ajal ohverdame me oma tööd Jumalale.

Kui proovime nii elada, siis muutub meie kutsetöö areeniks, kus väljenduvad erinevad inimlikud ja üleloomulikud vöorused: töökus, kord, aja otstarbekas kasutamine, tugevus, kõik ülesanded lõpule viia, muretsemine väikeste asjade pärast... ja sellele lisaks veel palju tähelepanuosutusi teiste suhtes, mis on tõelise ja delikaatse armastuse märgiks.

Uskuge mind, tööd palvedialoogiks muuta, see ei ole üldse nii raske. Ja kui me selle Issandale ja ennast tööle ohverdame, kuuleb Jumal juba meid, aitab Jumal juba meid. Nii saab meie hingest igapäevase töö keskel palvehing. Teadmine, et Jumala pilk on meie peal, täidab meid üha rohkem ja rohkem. Võibolla ootab Jumal meilt praegu just mõnd väikest eneseületamist, väikest ohvrit,

võibolla naeratust mõnele inimesele, kes meile vastumeelne on, või et me mõne vähem meeldiva, kuid aeganõudva ülesande kallale asuksime, või et me korrast kinni peaksime ja järjekindlalt väikseid kohustusi täidame, mis väga hõlpsasti ununeda võivad, või et me ei lükkaks töid tänasest homsesse...Ja kõike seda, et rõõmustada Jumalat, meie Isa! võibolla asetad sa oma töölauale või mujale nähtavale kohale Kritsifiksi, mis tuletab sulle meelde ja aitab sinu kontemplatiivset eluhoiakut elavana hoida; sest Ristilöödu on saanud sinu jaoks nagu raamatuks, millest võid südamega ja mõistusega õppida, mis tähendab, teenida teisi.”[10]

Sellesama energiaga, millega ta meid kannustas tööd palveks muutma, rõhutas ta alati ka hädavajalikkust, ainult Jumalale pühendatud aegades mitte järgi andma; sagedane Missa, Armulaud, mõtiskluspalve, Roosipärg

ja teised vagaduseharjutused, mida kirik juba ammustest aegadest praktiseerib; ja seda kõike veel enam siis, kui meil on raskused mõne tööülesandega, kas väsimusest, või sellest, et oleme natuke kuivad ja tuimad, mida tuleb kindlasti iga inimese elus ette.” Selliseid palveharjutusi – meenutas Don Alvaro – ei saaks mingil juhul võtta kui töökatkestusi, sest nad ei ole meie päevast kuidagi eraldatud. Kui me palvetame, siis ei lülita me ennast ”ilmalikust” tegutsemisest välja, selleks, et ”vaimulikesse” asjadesse sukelduda. Vastupidi, palve on kristlase igapäevase käitumisviisi kõige intensiivsem hetk, mis saadab teda iga tegevuse juures ja mis loob tiheda sideme tööde vahel, mis juba tehtud on ja mida me kohe varsti tegema hakkame. Ja just tööst saab ta mõtteid, millega ta suulise ja mõtiskluspalve tuld toidab ja millest ta oma palveelu, tänutunde jaoks ja usaldavaks enda Jumalale andmiseks

pidevalt uusi impulsse  
ammutab.”[11]

Varsti sõidan ma Ecuadori, Peruuusse ja Brasiiliasse, et olla seal koos oma tütarde ja poegadega ja neid nende apostoolses töös julgustada. Ja nagu alati, palun, et saadaksite mind oma palvetaga, oma töö või puhkuse ohvritega, juhul, kui te nende hulka kuulute, kes just praegu oma vaba aega nadivad. Ärge unustage ka puhkuse ajal Jumala ligiolekut. Tuletage meelde, mis ütles meie Isa: ”Puhkus on minu jaoks igapäevavarutiinist vabanemine, kuid mitte jõudeolek.”

Puhkamine on jõuvarude kogumise, lootuste äratamise, tulevikuplaanide tegemise aeg – lühidalt öeldes, millegi muuga tegelemine, et siis jälle uue, värsket jõuga tavalise töö juurde tagasi pöörduda.”[12]

Selles kuus möödub ka 75 aastat sellest hetkest, kui meie armas Don

Alvaro vastas: Siin ma olen! Tema eestkostele usaldan ma enda ja teie truuduse, mis teid alati kaitseb ja millega te mind minu intensioonides toetate.

Ma õnnistan Teid oma armastusega!

Teie Isa,

+Javier

[1] *Lk* 18, 1

[2] 1 *Ts* 5, 17

[3] Püha Hieronymus, *Traktaat Psalmidest*, 1. Psalmi kommentaar ( CCL 78, 5-6)

[4] Püha Josemaria, *Kristus möödub*, Nr.8

[5] Püha Josemaria, Ühe perekondliku kohtumise märkmed, 23. 4. 1959

[6] Benediktus XVI, Jutlus, 19.3.2006

[7] Johannes Paulus II, Apostellik Kiri, *Novo Millenio ineunte*, 6.1. 2001, Nr.31

[8] Püha Josemaria, Ühe perekondliku kohtumise märkmed, 30.10.1964

[9] Alvaro del Portillo, *Il lavoro si transformi in orazione*, Artikkel ajalehest "Il Sabato"

7.12.1984, ( "Rendere amabile la verità" Libreria Editrice Vaticana, Roma, 1995, S 649)

[10] Püha Josemaria, *Jumala sõbrad*, Nr. 67

[11] Alvaro del Portillo, *op. cit.* S. 650-651

[12] Püha Josemaria, *Vagu*, Nr. 514

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
et-ee/article/prelaadi-kiri-juuli-2010/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-juuli-2010/)  
(15.03.2026)